

Sygn. akt: I C 1434/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1434/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 stycznia 2020 roku skierowanym do Sądu Rejonowego (...) w postępowaniu elektronicznym powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika z osobie radcy prawnego, domagał się zasądzenia od pozwanego A. G. kwoty 955,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych obejmujących koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż między pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas określony, zaś pozwanemu zostały przyznane preferencyjne warunki świadczenia usług oraz zakupu sprzętu. Umowa została wypowiedziana z przyczyn leżących po stronie pozwanego, zaś strona powoda w niniejszym postępowaniu dochodzi zwrotu części wartości uzyskanej przez pozwanego ulgi wynikającej z przyznanych preferencyjnych warunków w oparciu o art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne oraz Regulamin Oferty Promocyjnej. Pozwany nie uiścił tych kosztów, zaś umową z dnia 31 maja 2019 roku operator telekomunikacyjny dokonał przelewu na rzecz powoda przedmiotowej wierzytelności.

(pozew k. 4-6, k. 18-20, pełnomocnictwo k. 46)

Sąd Rejonowy (...), po rozpoznaniu skargi na orzeczenie referendarza w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania tutejszemu sądowi, wydał nakaz zapłaty w dniu 20 marca 2020 roku, natomiast postanowieniem z dnia 30 czerwca 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) uchylił ten nakaz zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do tutejszego Sądu wobec wątpliwości co do adresu pozwanego.

(postanowienie referendarza sądowego k. 7-7v, skarga na orzeczenie referendarza k. 8-8v, nakaz k. 9, postanowienie referendarza sądowego k. 12v)

Pozwany, mimo odebrania odpisu pozwu oraz zobowiązania do wniesienia odpowiedzi na pozew, nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 505⁸ § 3 k.p.c. w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza tysiąca złotych, uzasadnienie wyroku ogranicza się do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, zaś od uznania sądu opartego na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy zależy rozszerzenie tego uzasadnienia o pozostałą treść określoną w art. 327¹ § 1.

W realiach niniejszej sprawy strona powodowa wykazała, iż pozwanego oraz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: „(...)”) łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 14 sierpnia 2017 roku w taryfie (...), zawarta na okres 24 miesięcy, w której to umowie przyznano ulgę na usługi w kwocie 260 zł oraz ulgę na urządzenie w kwocie 608 zł (k. 24-28) W umowie A. G. został zobowiązany do dokonania 12 doładowań w kwocie po 30 zł miesięcznie, zaś od 13. doładowania w wysokości po 60 zł miesięcznie. Ponadto wykazano, iż (...) jako operator wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę, wobec czego umowa wygasła z dniem 1 listopada 2017 roku, zaś (...) obciążył pozwanego notą obciążeniową na kwotę 831,14 zł, z terminem płatności 18 listopada 2017 roku. W notce obciążeniowej wskazano, iż kwota ta wynika z kary umownej z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy w wysokości udzielonej ulgi pomniejszoną o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od zawarcia umowy do jej wygaśnięcia oraz oświadczone, iż konto numery nie było doładowywane zgodnie z warunkami umowy, w wyniku czego umowa wygasła (k. 29v-30). Powód wykazał również nabycie przedmiotowej wierzytelności od (...) w drodze umowy sprzedaży wierzytelności (k. 36-40).

Stosownie do punktu 14 umowy (k. 24v) w przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do jej rozwiązania. W umowie wskazano jako postanowienie dotyczące usługi typu mix (k. 25), że jeśli Abonent (...) nie dokonał doładowania konta kwotą minimalną w terminie 90 dni od daty przekroczenia Okresy ważności połączeń wychodzących, wówczas następuje dezaktywacja konta i rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym, bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Okoliczności powyższe w sprawie nie były sporne, Sąd w oparciu o treść art. 339 § 2 k.p.c. przyjął się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, gdyż nie budziły one wątpliwości – w szczególności w obliczu dokumentów załączonych do pisma uzupełniającego braki pozwu przekazane po etapie rozpoznawania sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nie mniej jednak powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Strona powodowa dochodziła roszczenia wynikającego z kary umownej. Jak wynika z brzmienia art. 483 § 1 k.c. obowiązek zapłaty kary umownej może wynikać, jedynie z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Należy przy tym podkreślić powszechne w orzecznictwie stanowisko, iż przypadek zastrzeżenia kary umownej za niewykonanie pierwotnego zobowiązania o charakterze pieniężnym w związku z następczym rozwiązaniem umowy bez wypowiedzenia, stanowi naruszenie art. 483 § 1 k.c. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2020 roku, sygn. akt IV CSK 579/17).

W niniejszej sprawie pozwany został obciążony karą umowną z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Tymi przyczynami były, jak wynika z noty obciążeniowej, niedokonywanie regularnych doładowań pieniężnych konta telefonicznego pozwanego w (...).

Doładowywanie konta telefonicznego pieniędzmi należy zakwalifikować jako świadczenie pieniężne. Jeżeli niewykonanie zobowiązania dotyczy zobowiązania o charakterze pieniężnym, tak jak w niniejszym przypadku, to należy uznać, iż zastrzeżenie kary umownej na wypadek rozwiązania czy też odstąpienia od umowy z tej przyczyny,

w istocie stanowi sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia pieniężnego (por. Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2018 roku, sygn. akt III Ca 492/18).

Podkreślenia wymaga, iż co prawda art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne wskazuje, iż wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, to przepis ten nie stanowi podstawy do obciążania abonentów karami umownymi za nienależyte wykonywanie świadczeń o charakterze pieniężnym. Sąd Rejonowy podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 czerwca 2018 roku, sygn. akt III Ca 694/18, wskazujący, iż art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne nie przewiduje możliwości ryczałtowego określenia - w formie kary umownej - roszczenia dochodzonego przez operatora w związku z jednostronnym rozwiązaniem umowy przez abonenta lub przez samego operatora z winy abonenta, lecz wskazuje jedynie maksymalną wysokość takiego roszczenia i nie stanowi odrębnej podstawy prawnej dochodzenia przez dostawcę usług roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania przezeń umowy z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta.

Wobec zaś sprzeczności zastrzeżonej kary umownej z dyspozycją art. 481 § 1 k.c., należało uznać, iż zapis umowny stanowiący podstawę niniejszego powództwa, jest jako sprzeczny z ustawą, nieważny zgodnie z treścią art. 58 § 3 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo w całości.